

for udenlandske Rejsendes Adgangstilladelse her til Landet, bliver betydelig forhøjet. Det er ogsaa ganske rigtigt, at den Afgift, der har været svaret af de udenlandske Handelsrejsende, i mange Aar har været ret betydningsløs, netop fordi der ikke har været tilstrækkelig effektivt Tilsyn og Eftersyn med de Rejsende, som forhandlede Varer for de udenlandske Firmaer her. Men for ikke saa forfærdelig lang Tid siden blev der vedtaget en Lov i Rigsdagen, som gik ud paa, at de danske Repræsentanter for udenlandske Huse skulde være forpligtet til at løse Grossererborgerskab, naar de i det hele taget vilde optræde som Repræsentanter for de udenlandske Huse. Derigennem har de forskellige Repræsentanter nu altsaa svaret en vis Afgift ved, at de har løst Grossererborgerskab; og de maa som Grossererere hvert Aar svare deres Afgift til Grosserer-Societetet, og dermed har de jo i Virkeligheden Tilladelse til at handle som en hvilken som helst Grosserer. Derfor vil jeg tillade mig at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa et Lovforslag, som blev vedtaget her i Folketinget i 1914 og som netop omhandler Spørgsmaalet om Handelsrejsende for udenlandske Firmaer. I dette Forslag, som blev vedtaget af Folketinget, men som paa Grund af Valg, tror jeg det var, ikke blev ført igennem i Landstinget, var det bestemt, at de danske Repræsentanter for udenlandske Firmaer, som havde Næringsadkomst, og som havde Næringsbevis, og som kunde drive Forretning som Grosserer, Købmand, Fabrikant eller Haandværker, var fritaget for at løse det i Lovforslaget omhandlede Adgangsbevis, og det var jo kun en Retfærdighed, der dér skete Fyldest overfor disse næringsdrivende handlende. Jeg vil derfor henstille, at man i det Lovforslag, som nu foreligger, kunde optage en Ændring, som gik ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det blev vedtaget i 1914. Det er nemlig ganske — ja, jeg var lige ved at sige taabeligt, at en Mand, som driver sin Grosserer virksomhed og svarer sine Afgifter og betaler sine Skatter —, og de er saa sandelig ikke smaa, og efter de foreliggende Lovforslag er der maaske Sandsynlighed for, at de kan blive endnu højere, hvad Gud forbyde —, gennem Lovbestemmelser som disse bliver fuldkommen ligestillet med udenlandske Handelsrejsende. Thi selv om man maa sige, at Afgiften for den indenlandske Repræsentant kun er halvt saa stor som den Afgift, den udenlandske Rejsende maa svare, maa man ikke glemme, at en udenlandsk Rejsende, som

kommer hertil, kan være en ganske ung Mand, som efter dansk Lov ikke har Ret til at løse Næringsbevis, han kan rejse Landet rundt et Aar for de 400 Kr. uden at svare nogen som helst Skat eller Afgift og handle direkte for det udenlandske Firma, medens den danske næringsdrivende, som i alle Henseender maa svare sine Afgifter, ikke desto mindre for hvert Hus, han repræsenterer, skal svare en Afgift af 200 Kr. Men ikke nok dermed. Hvis denne Grossist rejser ud i Landet, skal han i hver Købstad henvende sig til Politimyndighederne og Toldvæsenet for at faa sine Adgangsbeviser paategnet. Alene dette, at en dansk næringsdrivende er nødsaget dertil, er at sætte disse Folk i andet Plan, i anden Klasse. Naar man i det hele taget er i Færd med at lovgive paa dette Omraade, maa man tage tilbørligt Hensyn dertil. Jeg er overbevist om, at hvis det for Finansministeren eller Handelsministeren drejer sig om at faa Afgiften sat i Vejret for de udenlandske Handelsrejsende, ser de Grossister, som arbejder med udenlandske Firmaer, hellere end gerne, at Afgiften for at løse Aarsadgangsbevis forhøjes fra 400 Kr. maaske til 1 000 Kr., naar man derigennem kunde skabe Mulighed for, at de danske Repræsentanter for de udenlandske Firmaer kunde slippe for disse Afgifter, som i Virkeligheden er uretfærdige. Det maa ikke glemmes, at ofte kan en Grossist repræsentere flere forskellige Huse. Jeg vil nævne en speciel Branche som Vinbranchen, en Vinhandler repræsenterer 20—30 forskellige Firmaer, han skal repræsentere baade Huse paa Madeira og i Oporto og Huse for skotsk Whisky o. s. v., det vil være uretfærdigt, hvis han, naar han skal rejse ud og repræsentere disse Firmaer, skal løse disse mange Adgangsbeviser, og det har maaske i Virkeligheden slet ikke været Meningen fra Begyndelsen.

Jeg har med disse Bemærkninger villet henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa dette Forhold, og jeg haaber, der vil blive stillet Ændringsforslag i den af mig antydede Retning. Jeg vil udtale Ønsket om, at Handelsministeren vil stille sig i allerhøjeste Grad velvilligt overfor dette Spørgsmaal. Her drejer det sig i Virkeligheden om at gøre en gammel Uret overfor disse forskellige Grossister god igen. Man var paa Vej dertil i 1914, da man i Folketinget vedtog det nævnte Lovforslag, og nu skulde man ikke gerne gaa den modsatte Vej. Jeg haaber derfor, at jeg i den Henseende kan appellere til Handelsministeren, ikke alene i hans Egen-